Quaresma - Cinquè diumenge



Per JosemiE el dl., 31/03/2025 - 00:00

Is 43,16-21
Fl 3,8-14
Jn 8,1-11

Ens trobem ja, gairebé, al final de la Quaresma. Diumenge vinent, Rams. I llegit avui, aquest episodi podríem entendre'l com una estació d'enllaç del nostre camí quaresmal amb la Pasqua. Hem fet camí fins aquí, i hem assimilat prou? ha entrat fins ben endins? l'hem fet prou nostre? Tenim clar quin és l'horitzó cap on anem i intuïm per on seguir? En definitiva: El nostre cor i el nostre viure, som més a prop de Jesús? Al final d'aquesta quaresma, som –ni que sigui ben poc!- una mica més misericordiosos, més humans, més autèntics? Més de Jesús?

De fet, aquest episodi es troba, a l'Evangeli de Joan, enmig de discursos i discussions sobre l'origen de Jesús. És Jesús "Fill de Déu"? I dintre d'uns dies escoltarem, contra Jesús, el mateix argument acusador que avui escoltem contra la dona: "Nosaltres tenim una llei. I, segons aquesta llei, ha de morir..."

Diumenge passat escoltàvem el relat d'una paràbola. Monumental paràbola de misericòrdia, la del Pare bo! Avui ens trobem davant d'un fet. Un episodi –revelador episodi!- de la vida de Jesús. I és que "l'Evangeli és Jesús".

1.- Una pregunta-trampa.

Escribes i fariseus fan a Jesús una pregunta trampa. El volen posar en un compromís. No els importa ni la qüestió, ni la dona, ni la Llei. La única cosa que els importa és poder argumentar i acusar Jesús. Enxampar-lo. I Jesús no entra en la trampa. En canvi, els retornarà a la qüestió més a fons de tot. El cor de la persona.

Veiem el cor dels persones d'aquest episodi.

2.- Escribes i fariseus.

Són "la gent de les pedres". (Potser de tant trafegar amb pedres, així els ha quedat el cor, d'endurit?) Parlen ells. Fan la pregunta–trampa. I mentre ells parlen, Jesús calla. Ja donen per descomptat que la dona ha de ser apedregada i morir. Ja parteixen d'aquí. No en tenen cap dubte. Miren la lletra i els preceptes, no les persones. Encara menys els cors. Ni els seus propis cors. No es deturen a escoltar. Perquè, pròpiament, no tenen res a escoltar. Ja ho saben tot. Posseeixen la veritat. La lletra de la llei (originalment escrita en pedra) a una mà, i les pedres a l'altra mà. Així van per la vida. Miren enfora per tal de no mirar cap endins. Acusen. I projecten. Tapen la seva misèria acusant els altres.

3.- La dona.

Què poc importa aquesta dona. Què poc importa en ella mateixa. La seva vida ja podria donar-se per esgotada. És el de menys. Ella és només l'excusa. El que de debò importa és enganxar Jesús.

Aterrada i atemorida, "rescatada" per Jesús, serà capaç d'aixecar-se i caminar. Potser -ves a saber!- serà capaç de canviar. Viure diferent. Jesús li ho proposa.

4.- Jesús.

Ell és "la gent de la misericòrdia". El rostre misericordiós del Pare. El que fa retornar la mirada sobre el propi cor. I desvetlla que tots –tothom!- tenim misèries i zones d'ombres. I revela que Déu-Pare ens estima tal com som. Amb la nostra misèria i el nostre pecat. I segueix confiant en nosaltres. Sempre disposat a allargar-nos la mà per tal d'ajudar-nos a sortir dels bassals on ens fiquem. Sempre oferint una nova oportunitat i convidant a aprendre per canviar. El Pare és així. I per això, Jesús és així. No condemna. Estima. I permet començar novament. Tornar-ho a intentar. Quan ell parla, els de les pedres callen. Desemmascarats de la seva incoherència, marxen. Sense escoltar. Sense acceptar la proposta de canvi.

5.- I, nosaltres?

Que potser no som personatges d'aquest episodi? Arribem ara –final de la quaresma de 2025- a l'escena, però certament allà hi som. I cal que ens reconeguem. Segur que de diferents maneres.

Potser en alguns moments, al costat dels de les pedres. Segurs. Auto-convençuts. Persuadits de que estem al costat bo. Posseïdors de la veritat. Molt fixats en la lletra de la llei...

O, tal volta, sentint-nos petits, miserables, sense perdó. Res a fer. Ja està tot perdut. Abatuts a terra, esperant la pedregada. No hi ha futur. Sempre igual.

Però el que és realment important és trobar-nos amb Jesús. Escoltar-lo. I situar-nos al seu costat. Al costat del rostre de la misericòrdia de Déu. Aleshores ens adonarem de les pedres que hem de deixar anar. Escoltarem la invitació a canviar i viure d'una altra manera. Acceptarem la nostra misèria sense haver-la d'amagar. Serem capaços de mirar el futur amb esperança. I reconeixerem germans i germanes al nostre costat.

De Jesús, que dibuixa a la sorra, aprenem a no entrar en les provocacions. No judicar ni condemnar. Mirar endavant, amb confiança, i atrevir-nos a canviar.

I seguim endavant!

ETIQUETES
COR PEDRA PERSONA MISERICÒRDIA